

Magen David Adom Nederland

Rondzendbrief Chanoeka 5779 - december 2018

BESTE VRIENDEN VAN MAGEN DAVID ADOM,

Graag spreek ik hier mijn dank uit voor de giften die wij van u allen mochten ontvangen in 2018. Hoe belangrijk onze Nederlandse steun aan MDA is heeft de delegatie van het bestuur, onder wie ondergetekende, onlangs in Israël weer met eigen ogen aanschouwd. We waren aanwezig bij de IMDAC, de jaarlijkse conferentie van alle vriendenstichtingen wereldwijd, en hebben toen onder meer een aantal ambulancestations bezocht.

Het was weer een bewogen jaar in Israël met helaas veel steekincidenten, raketten vanuit Gaza op het zuiden van Israël en onrust aan de noordelijke grens. Hierbij spreek ik de hoop uit dat het weer snel rustig zal gaan worden en dat 2019 een jaar van vrede en veiligheid zal mogen worden in de hele regio.

Vanuit Nederland hebben we onze steun in 2018 vooral gericht op het werven van nieuwe donateurs, het inzamelen van fondsen voor MDA Israël ten behoeve van de traditionele handschoenen en een nieuw ambulancestation. Daarnaast hebben we dit jaar een recordaantal jeugdvrijwilligers naar Israël begeleid. En natuurlijk was er de organisatie van de benefietavond op 8 december, wat veel werk voor het bestuur was. Op het moment van

schrijven, moet deze nog plaatsvinden. Ik kan u al wel laten weten dat wij ter gelegenheid van deze avond nu al bijzonder mooie donaties hebben mogen ontvangen. Hierdoor kunnen wij voor het eerst in de 35-jarige geschiedenis van MDA Nederland een gele MICU ambulance aan Israël schenken. In de volgende rondzendbrief die u eind februari 2019 ontvangt, zullen we u hier verder over informeren en volgt uiteraard ook een verslag van de avond. Een terugblik kunt u ook vast bekijken via onze website www.mda-nederland/benefiet.nl en Facebookpagina.

In deze rondzendbrief vindt u verslagen van twee jeugdvrijwilligers die afgelopen zomer in Israël waren. Ook is er een impressie van hoe MDA andere landen advies geeft over hulpverlening bij een terroristische aanslag. Onlangs was een delegatie daarvoor in Nederland. Daarnaast treft u bij deze laatste rondzendbrief van 2018 weer onze traditionele kalender. Tot slot willen wij u graag nog attenderen op de fiscale aftrekmogelijkheden voor donaties en voor de mogelijkheden van periodiek schenken. Deze kunt u benutten door een gift aan MDA vóór 31 december over te maken. Meer informatie en het formulier van de belastingdienst vindt u op onze websitepagina <https://www.mda-nederland.nl/anbi/>.

Wij wensen u Chanoeka Sameach, goede feestdagen en een gezond 2019!

Namens het bestuur van MDA Nederland,

Marjan Sprecher, voorzitter

“HET ENE MOMENT GA JE NAAR HUIS, HET ANDERE MOMENT ZIT JE MIDDEN IN EEN CALL”

Afgelopen zomer heb ik deelgenomen aan het jeugdvrijwilligersprogramma van MDA. Mijn diensten heb ik gedraaid in het ambulance station in Ashdod. Mijn eerste call was in een waterpark waar een meisje op haar hoofd was gevallen en zich daardoor erg duizelig voelde. Mijn driver besloot om haar voor controle naar het ziekenhuis te brengen. Ik zat achterin de ambulance en mijn taak was om het meisje in de gaten te houden op mogelijke veranderingen in haar gezondheid. De angst, pijn en verdriet waren in haar ogen te lezen en ik wilde wel van alles doen om haar te troosten, maar ik kon de woorden niet vinden om met haar te praten. Dit vond ik één van de moeilijkste dingen in het ambulance werk in Israël; dat ik niet met de patiënten kon communiceren. Onderweg naar het ziekenhuis kreeg het meisje ook nog aanvallen, waardoor zij voor een tijdje ‘van de wereld’ was. Onze driver zette spoed achter de rit en we brachten haar naar een speciale kinderafdeling. Daarna zat onze taak erop. Het is gelukkig goed afgelopen met haar.

Een tweede call, was eentje waar ik door het lot in terecht was gekomen. In Ashdod is het namelijk de gewoonte dat een ambulance, indien mogelijk, je ophaalt en weer thuisbrengt voor een shift. Hierdoor kwam het dat ik onderweg naar huis na een nachtdienst betrokken raakte bij een call, waarbij ik niet direct begreep wat er aan de hand was, maar het was dachuf (spoed) want zwaailicht en sirene gingen aan en de politie reed voor ons uit. Helaas bleek het te gaan om een 'geslaagde' zelfmoordpoging en konden wij niets meer betekenen. Deze call heeft veel indruk gemaakt: dat je op het ene moment naar huis gaat en op het andere moment naast een overleden persoon staat. Het schakelen in het ambulancewerk, de vakkundigheid van de mensen op de ambulance en de moed en passie die zij hebben om zich in te zetten voor anderen leidt alleen maar tot grootste respect voor deze mensen.

Rutger Voortman

MDA GEEFT ADVIES OVER TRAUMAZORG BIJ AANSLAGEN

Medio november heeft de Vereniging voor Traumachirurgen Nederland en het Nederlandse Rode Kruis de heren Alon Schwarz (SZMC in Jeruzalem), Chaim Rafalowski (MDA) en Guy Itzhak Kreshover (MDA) uit Israël onthaald om van elkaar te leren over traumazorg. Tijdens deze inspirerende week is gesproken over hoe de acute keten samenwerkt in Israël en in Nederland. Er is ontzettend veel van elkaar geleerd en opgestoken.

Op initiatief van het LUMC, het Rode Kruis en Traumacentrum West hoorden zo'n zestig artsen hoe zij zich kunnen voorbereiden op het behandelen van slachtoffers van een terroristische aanslag. Zo vertelde Chaim Rafalowski onder andere dat in een crisissituatie rekening gehouden moet worden met het publiek. Uit veiligheidsoverwegingen kan een ziekenhuis gesloten worden. Mensen blijven echter in zo'n situatie niet wachten op de politie. Ook is gesproken over dilemma's zoals de vraag of een gewonde terrorist in het ziekenhuis precies dezelfde behandeling moet krijgen als een slachtoffer van die terrorist.

Angela Vermeulen heeft de delegatie uit Israël tevens uitgelegd hoe de zorg in Nederland op hoofdlijnen is georganiseerd. Ook heeft zij namens het bestuur van MDA Nederland verteld over onze Nederlandse Jeugdvrijwilligers en de wijze waarop wij zorgen dat de donaties uit Nederland op de goede plek terechtkomt. We zijn de collega's van het Rode Kruis zeer erkentelijk voor de professionele wijze waarop deze uitwisseling georganiseerd is en de mogelijkheid om hierbij aan te sluiten.

“OP ZO’N MOMENT ZIE IK DAT IK VAN BELANG BEN EN ECHT KAN HELPEN”

Lang niet alle patiënten spreken Engels en vaak ben ik degene bij de patiënt achterin. Wat doe je dan? Het blijkt dat als je iemands hand pakt en rustig glimlacht er bijna geen woorden nodig zijn. Tijdens mijn allereerste 'call' vervoerden wij een man die terminaal ziek was naar een hospice. Hij begreep al snel dat ik geen Hebreeuws sprak. Toen we eenmaal op weg waren bleek dit geen probleem. Terwijl ik geregeld zijn bloeddruk, pols en ademhaling controleerde (handmatig, want monitoren behoren hier niet tot de standaard uitrusting van een witte ambulance), konden we door handgebaren en gezichtsuitdrukkingen redelijk communiceren. In het hospice drukten we elkaar stevig de hand. Op zo'n moment zie ik dat ik van belang ben en echt kan helpen bij de ambulancedienst. Het systeem is niet zo georganiseerd als in Nederland; alles is veel minder geautomatiseerd en gemoderniseerd. Door vrijwilligers mee te laten draaien tijdens shifts kunnen toch alle taken uitgevoerd worden.

Over een ander systeem gesproken, kent u het rijgedrag van de Israëli's? Ik nu wel! Knipperlichten zijn redelijk overbodig, want als je even luid toetert is het ook duidelijk dat je afslaat. Het is ook handig om even te toeteren als het stoplicht groen wordt, want dan weten de bestuurders die op hun telefoon kijken dat ze gas mogen geven. Een verkeerde afslag nemen is geen probleem, want zolang het geen snelweg is kan je gewoon even op de weg of op een kruispunt keren, ook als dat al het verkeer ophoudt... Krijgt u er al een beeld bij? Probeer er nu nog even bij te denken dat u in een ambulance rijdt, die met toeters en bellen op weg is naar een patiënt. Al vond ik het in het begin wat griezelig om over de stoep te rijden of om tussen twee auto's door te piepen terwijl er bijna geen ruimte is, de rijvaardigheid van de drivers is hier werkelijk bewonderenswaardig en ik voel me helemaal veilig!

Veerle Baars

REALITY SERIE MDA

De foto bovenaan deze rondzendbrief komt uit een documentaire met 13 afleveringen die

recent op de Israëlische tv te zien was. Tijdens de jaarlijkse IMDAC conferentie werd één van de afleveringen getoond. Daarna was er een gesprek met de 'hoofdrospelers.' Het jongetje in de ambulance heeft zijn hoofd flink gestoten en kon niet meer scherp zien. Hij is met spoed naar het ziekenhuis gebracht, omdat met kinderen geen enkel risico wordt genomen. Gelukkig is het goed afgelopen.